

นิทานพื้นบ้านภาคใต้

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

โรงเรียนเสาชಂಗวิทยา

นิทานพื้นบ้านภาคใต้

เรื่อง กล้วยสองปลี

เรื่องย่อ

นานมาแล้วมีชายชราคนหนึ่งไปชอบรักลูกสาวเศรษฐี จึงอยากได้มาเป็นคู่ครองของตน คิดว่าถ้าไม่ได้ด้วยเล่ห์ก็ต้องเอาด้วยกล ชายชราจึงออกเดินทางไปสืบหาหมอเสน่ห์เดินทางไปหนึ่งวันเต็ม ๆ...พบกระท่อมหลังหนึ่ง จึงได้เข้าไปขอน้ำดื่มจากหญิงชราเจ้าของกระท่อม ยายแก่ได้ถามว่าเดินทางไปไหนมา ชายชราจึงเล่าความประสงค์ของตนให้ฟังโดยไม่ปิดบังแต่อย่างใด ยายแก่ได้บอกว่าตนนี้แหละเป็นหมอเสน่ห์และช่วยเขาได้ หากว่าเขาสามารถหากล้วยสองปลีมาให้เป็นเครื่องยาในการทำเสน่ห์ ชายชราจึงตั้งใจมากที่ยายแก่รับปากจะช่วยเหลือ รีบออกเดินทางไปเสาะหากล้วยสองปลีเป็นเวลานานหลายเดือนก็ยังไม่พบ ชายคนนั้นจึงได้เริ่มปลุกกล้วยเสียเองจำนวนมากหลายชนิด และดูแลไร่กล้วยเป็นอย่างดี ใส่ปุ๋ยเอาใจใส่ดูแลต้นกล้วยเป็นพิเศษ เพื่อให้ต้นกล้วยออกสองปลีให้ได้

ชายชราทำไร่กล้วยอยู่นาน...ก็ยังไม่ได้กล้วยสองปลีแต่อย่างใด แต่ก็ยังไม่ละความพยายาม ได้ปลุกกล้วยเพิ่มขึ้นอีกขยายไร่กล้วยออกไปกว้างขวางขึ้นมากกว่าเดิมเรื่อย ๆ เพิ่มขึ้นที่จะต้นหากล้วยสองปลีให้ได้...ปีแล้ว ปีเล่าที่ทำไร่กล้วยได้นำผลผลิตจากไร่ไปขายอยู่เป็นเวลานานถึง 7 ปี...มีเงินทองเก็บไว้จากการขายกล้วยเป็นจำนวนมาก...จนมีฐานะเป็นเศรษฐีในเวลาต่อมา

เมื่อมีฐานะร่ำรวยก็ไปสู่ขอลูกสาวเศรษฐีคนที่เขาหมายปองไว้ จนได้แต่งงานเป็นสามีภรรยาสมความปรารถนา...แต่ต้นกล้วยทั้งหมดที่เขาปลูกไว้ก็ไม่เคยออกสองปลีเลย ทำให้ชายชราคิดว่า”กล้วยสองปลีที่ยายแก่บอกให้หามาทำยาเสน่ห์นั้น คงไม่มีในโลกนี้แน่นอน แต่การที่ยายแก่สั่งให้หากล้วยสองปลีให้ได้ คงเป็นอุบายเพื่อยุให้ชายชรา มีความมานะจนสามารถเป็นเศรษฐีได้ในเวลาต่อมาแน่นอน”

ที่มา : <https://clib.psu.ac.th/southerninfo/content/3/de97c36a>

นิทานพื้นบ้านภาคใต้

เรื่อง นายตัน

เรื่องย่อ

นิทานเรื่อง นายตัน เขียนบันทึกลงในสมุดข่อย ต้นฉบับเป็นของวัดท่าเสริม อำเภอหัวไทร จังหวัดนครศรีธรรมราช ระยะเวลาที่แต่งนิทาน คงอยู่ในระยะรัชกาลที่ 1 ถึงรัชกาลที่ 3 แต่งด้วยภาพ 3 ชนิดคือ ภาพย่นา 11, ภาพย่นบั้ง 16 และภาพย่นนางนาค 28 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อความบันเทิง อ่านนิทานในยามว่าง โดยนิทานเรื่องนายตันมีเนื้อเรื่องดังนี้

นายตัน เป็นคนตาบอดใส อยากได้นางริ้งไรเป็นภรรยา จึงส่งคนไปส่ซอและนัดวันแต่ง โดยฝ่ายนางริ้งไรไม่รู้ว่าตาบอด เมื่อถึงวันแต่งงานนายตันพยายามกลบเกลื่อนความพิการของตนโดยใช้สติปัญญาและไหวพริบต่าง ๆ แก้ปัญหา เมื่อขบวนขันหมากมาถึงบ้านเจ้าสาว เจ้าภาพขึ้นบนบ้าน นายตันกลับนั่งตรงนอกชาน เมื่อคนทักนายตันจึงแก้ตัวว่า "ขอน้ำสั๊กน้อย ล้างตีนเรียบร้อย จึงค่อยคลาไคล ทำดมทำเช็ด เสร็จแล้วด้วยไว แล้วจึงขึ้นไปขอไหว้ช้ายขวา"

ขณะอยู่กินกับนางริ้งไร วันหนึ่งนางริ้งไรจัดสำรับไว้ให้แล้วลงไปทอผ้าใต้ถุนบ้าน นายตันเข้ดรวหาข้าวกินเองทำข้าวหกเรียราดลงใต้ถุนครัว นางริ้งไรร้องทักว่าเทข้าวทำไม นายตันจึงแก้ตัวว่า "เปิดไถ่เล็กน้อยบ้างง่อยบ้างเพลี่ย ตัวผู้ตัวเมีย ผอมไปสิ้นที่ ออกเหมือนคมพรว้า แต่เพียงเรามา มีขึ้นดิบติ หว่านลงทุกวัน ชิงกันอึ่งมี กลับว่าเรานี้ ชิงโกรธโกรธา"

นิทานพื้นบ้านภาคใต้

เรื่อง นายดัน

เรื่องย่อ

ต่อมานางรังไรให้นายดันไปไถนา นายดันบังคับวัวไม่ได้ วัวหักแอกหักไถหนีเตลิดไป นายดันจึงเที่ยวตามวัว ได้ยินเสียงลมพัดใบไม้แห้งชายป่า เข้าใจว่าเป็นวัว จึงวิดน้ำเข้าใส่ เพื่อให้วัวเชื่อ นางรังไรมาเห็นเข้าจึงถามว่าทำอะไร นายดันได้แก้ตัวว่า “พี่เดินไปตามวัว ประรังแดนเล่นไม่ทัน จะเอาไฟหาไม้ไฟ วิดน้ำใส่ตายเหมือนกัน ครั้นแม่บินออกพลัน เอารังมัน จมน้ำเสีย”

อยู่มาวันหนึ่งนายดันจะกินหมาก แต่ในเชียนหมากไม่มีปูน จึงร้องถามนางรังไร นางบอกที่วางปูนให้ แต่นายดันหาไม่พบ ได้ร้องถามอีกหลายครั้งแต่ก็ยังหาไม่พบ นายดันจึงร้องทำให้นางรังไรขึ้นบ้านมาดู หากปูนมีตามที่บอก จะยอมให้นางรังไรเอาปูนมาทาชยี่ตา นางรังไรจึงเอาปูนมาทาชยี่ตานายดัน นายดันถือโอกาสจึงร้องบอกว่าตาบอดเพราะปูนทา นางรังไรจึงต้องพยายามรักษาจนตาหายบอดได้บวชเรียน

นิทานเรื่องนายดัน ให้แนวคิดดังนี้

1. สะท้อนภาพของสังคมชนบทนครศรีธรรมราช ที่ชาวบ้านยึดถือความมีน้ำใจต่อกัน คอยช่วยเหลือกันโดยไม่เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อย
2. ลักษณะความเป็นอยู่ของชาวบ้านในชนบทที่เน้นความเรียบง่ายไม่มีพิธีรีตองให้ยุ่งยากถือเอาความสะดวกง่ายเป็นหลักมีการเล่นหัวหยอกล้อกันโดยไม่ถือสา
3. ผู้มีปัญญาและปฏิภาณไหวพริบดี จะเป็นผู้ที่สามารถแก้ไขปัญหาลักษณะต่าง ๆ ได้สำเร็จ แม้จะประกอบกิจการงานใดก็จะสำเร็จด้วยดี

ที่มา : <https://hilight.kapook.com/view/80884>

นิทานพื้นบ้านภาคใต้

เรื่อง กินเหล้าแล้วอายุยืน

เรื่องย่อ

นานมาแล้วมีเรื่องเล่าว่า ชายคนหนึ่งชอบกินเหล้าเป็นชีวิตจิตใจ งานการก็ไม่เคยนำพาเรื่องบุญกุศลก็ไม่เคยทำ แต่การทำบาปแกก็ไม่เคยทำเช่นกัน ครอบครัวของแก มีอยู่ด้วยกันสามคน คือ ตัวแกเองพร้อมด้วยเมียและลูกอีกคนหนึ่ง ชายคนชอบกินเหล้าผู้นี้ติดอยู่เสมอว่าก่อนที่แกจะตายลงนั้นก็ขอให้ลูกชายได้บวชเสียก่อน เพราะแกอยากเห็นชายผ้าเหลืองของลูก แต่ชายคนนั้นก็ได้ตายลงเสียก่อนที่จะได้บวชลูก เมื่ออายุของแกได้ห้าสิบปีพอดี ก่อนที่จะตายนั่น แกได้สั่งให้ลูกเมียของแก เอาเหล้าใส่โลงไปด้วยสักสองสามขวดเผื่อหิวเหล้าขึ้นมาจะได้กินในปรโลก

เมื่อชายคนนั้นได้ลงไปอยู่ในเมืองนรกแล้ว ยมบาลก็ถามว่า “ทำไมถึงได้ชอบกินเหล้านักล่ะ เหล้า นั้นมันเริ่ดอร่อยมากหรือไรกัน” แกก็ตอบออกไปว่า “อันเหล้า นั้น ถ้าได้กินมันเข้าไปแล้ว ก็จะได้รู้รสชาติทันทีว่า ไม่มีอะไรแล้วในโลกมนุษย์จะอร่อยเท่า บอกไม่ถูกอธิบายไม่ได้ว่ามันมีรสชาติอย่างไร ต้องกินดูเองถึงจะได้รู้” ยมบาลจึงพูดว่า “ในเมืองนรกของเรานี้ไม่มี ไม่จั้นแล้วเราจะลองชิมดูว่ามันจะเริ่ดอร่อยเหมือนดังคำกล่าวของท่านจริงหรือไม่”

ชายผู้ชอบกินเหล้าคนนั้นจึงบอกกับยมบาลว่า แกได้นำมันมาด้วย ถ้ายมบาลจะลองชิมดูก็มีให้ลอง ยมบาลจึงได้ชิมเหล้าของชายคนนั้นเข้าไป ชิมไป ๆ ยมบาลก็ชั้กติดใจในรสชาติของมัน จึงได้ขอเหล้าชายคนนั้นกินจนหมดขวด ยมบาลจึงได้เมาขึ้นมาทันที เพราะไม่เคยกินเหล้ามาก่อนหรือเพราะคอยังอ่อนอยู่นั่นเอง

นิทานพื้นบ้านภาคใต้

เรื่อง กินเหล้าแล้วอายุยืน

เรื่องย่อ

ในเวลาต่อมา ยมบาลก็ได้ชอบพอกันกับชายคนนั้น จนกระทั่งสัญญาเป็นเพื่อนเกลอกัน แล้วบอกชายคนนั้นว่า “ถ้าเกิดการอะไรที่พอผ่อนปรนกันแล้วก็ขอให้บอกมาเกิดเราจะช่วยเหลือ” ชายคนนั้นจึงบอกยมบาลว่า “ในชีวิตของแกไม่เคยได้ทำบุญอะไรเลย แกจึงอยากเห็นชายผ้าเหลืองของลูกชายสักครั้ง” แล้วแกจึงขอร้องต่อยมบาลว่า “ขอมีอายุต่อไปอีกแค่ปีเดียวเท่านั้น เพื่อบวชลูกชายได้หรือไม่” ด้วยความรักใคร่สงสารต่อชายผู้นั้นเป็นพิเศษ ยมบาลก็อนุญาตด้วยการต่ออายุให้ แล้วลงไว้ในบัญชีของยมโลก โดยยมบาลเพิ่มอายุให้อีกหนึ่งปี จึงได้เขียนเลข 1 ต่อจากเลข 50 ซึ่งเป็นอายุขัยของชายผู้นั้นลงในบัญชีทันที แต่ด้วยความเมาของยมบาลเอง จึงเลยลืมลบเลข 0 ออกเสียก่อน จึงกลายเป็นว่าชายคนนั้นมีอายุไปจนถึง 501 ปี

เมื่อยมบาลต่ออายุให้แล้ว ชายผู้ชอบกินเหล้าคนนั้นก็ได้ฟื้นกลับมีชีวิตขึ้นอีกครั้ง แกก็ได้จัดการบวชลูกชาย จนได้เห็นชายผ้าเหลืองสมความตั้งใจแล้ว แกก็รอวันตายของแกเรื่อยมาแต่ก็ไม่ตายสักที จนกระทั่งเมีย ลูก หลาน เหลน ได้พากันตายไปแล้วเกือบทุกคนแต่แกก็ยังไมตายอยู่นั่นเอง ทำให้ชายผู้นั้นมีชีวิตอยู่อย่างทรมานใจเป็นอย่างยิ่งที่จำเป็นต้องอยู่และเห็นคนที่แกรักตายจากไปทีละคนสองคนอยู่เสมอ

ที่มา : <https://highlight.kapook.com/view/80884>

นิทานพื้นบ้านภาคใต้

เรื่อง ตากใบ (จ.นราธิวาส)

เรื่องย่อ

เมื่อประมาณ 400 ปีมาแล้ว ในราวสมัยกรุงศรีอยุธยาตอนต้น มีพ่อค้าจีนคนหนึ่ง ล่องเรือสำเภามาจากประเทศจีน เพื่อไปขายสินค้ายังแหลมมลายู ในเรือสำเภานั้นได้บรรทุก สินค้า เครื่องปั้นดินเผาเพิ่มเติมสำเรือ เช่น เครื่องลายคราม ชามเบญจรงค์ โอ่ง ไห ลาย มังกร เป็นต้น สินค้าเหล่านี้มีลวดลายสีฉูดฉาดมาก

วันหนึ่งขณะที่เรือสำเภาแล่นอยู่กลางทะเลใกล้ปากอ่าวทางตอนใต้ของไทยได้ บังเกิดลมพายุ คลื่นลมแรงจัดมาก จนในที่สุดเรือกำลังจะจม พ่อค้าจีนจึงได้สั่งให้ปลดใบ เรือลง จากนั้นเรือค่อย ๆ จมลงในท้องทะเล

พ่อค้าจีน ไต้ก๋ง พร้อมลูกเรือทุกคนได้พยายามช่วยเหลือตัวเอง จนสามารถขึ้น เกาะที่อุดมสมบูรณ์แห่งหนึ่งได้ทุกคน เมื่อคลื่นลมสงบทุกคนจึงพากันไปกู้เรือและนำสินค้า ขึ้นฝั่งได้สำเร็จ จากนั้นจึงเอาใบเรือเสื่อผ้า ขึ้นไปตากตามต้นไม้และกิ่งไม้

มีแขกมลายูคนหนึ่งมีอาชีพตัดไม้ไปขาย ได้มาตัดไม้ใกล้บริเวณที่พ่อค้าจีนตากใบ เรือและเสื่อผ้า เมื่อเห็นสิ่งเหล่านั้น แขกมลายูจึงคิดที่จะขโมย จึงไปตัดต้นไม้ที่มีเสื่อผ้าตาก อยู่ แต่พ่อค้าจีนและลูกเรือกลับมาเห็นเสียก่อนจึงร้องตะโกนขึ้นว่า เฮ้ ๆ ๆ ๆ เอาเสื่อผ้า อ้าวดินมา แขกมลายูตกใจมาก จึงกล่าวขอโทษและรักปากว่าจะไม่ทำอย่างนี้อีก พ่อค้าจีนและ ลูกเรือทั้งหมดจึงยกโทษให้ และได้อาศัยทำมาหากินบนเกาะนี้อย่างมีความสุข

ต่อมาได้มีพ่อค้าสำเภาจีนลำอื่นล่องเรือมาค้าขายบนเกาะนี้มากขึ้น สินค้าส่วนใหญ่ ที่นำมาขายมีชามเบญจรงค์ โอ่ง ไห ลายมังกร เครื่องลายคราม จนทำให้ชาวเกาะแห่งนี้มี เครื่องใช้เหล่านี้ทุกครัวเรือน นับเป็นการนำศิลปะ ประติมากรรมมาเผยแพร่ในประเทศไทย จนถึงทุกวันนี้ ซึ่งสามารถไปชมได้ที่วัดชลธาราสিংเห อำเภอตากใบ จังหวัดนราธิวาส

ที่มา : <https://hilight.kapook.com/view/80884>

นิทานพื้นบ้านภาคใต้

เรื่อง เขาทะนาน (จ.สตูล)

เรื่องย่อ

เขาทะนานตั้งอยู่ชายฝั่งอันดามัน ที่บ้านมะหัง ตำบลทุ่งบุหลัน อำเภอทุ่งหว้า เป็นเขาสูงชัน มีธรรมชาติสวยงาม มีสำนักสงฆ์และสุเหร่า สำหรับปฏิบัติธรรมของชาวไทยและชาวไทยมุสลิมภูเขาแห่งนี้ มีตำนานเล่ากันมา มีตายาย 2 คน นับถือศาสนาพุทธ ตั้งบ้านเรือนอยู่บ้านพระม่วง อำเภอกันตัง จังหวัดตรัง มีลูกชายหนึ่งคนเป็นบุคคลที่ลักษณะดี

อยู่มาวันหนึ่งมีเรือสำเภาของพ่อค้าต่างชาตินำสินค้ามาขายท่าเรือกันตัง ทั้ง 3 คนไปชมสินค้า ขณะชมอยู่นั้น นายสำเภาได้เห็นลูกชายตายายน่ารักและสงสาร ขอเป็นบุตรบุญธรรม สองตายายจึงยกให้เพราะเห็นลูกชายจะได้อยู่สุขสบาย นายสำเภาขายสินค้าหมดจึงออกเรือพร้อมบุตรบุญธรรม จำหน่ายสินค้าไปยังที่ต่าง ๆ จนร่ำรวยเป็นเศรษฐีเด็กชายที่นำมาเลี้ยงมีความสุขในกองเงินกองทองจนลืมคิดถึง 2 ตายาย ไม่ได้กลับบ้านมานาน เล่าเรียนหนังสือให้สมได้ดี ครั้นโตขึ้นก็แต่งงานกับลูกสาวนายสำเภา อยู่กินอย่างมีความสุข

นิทานพื้นบ้านภาคใต้

เรื่อง เขาทะนาน (จ.สตูล)

เรื่องย่อ

ฝ่ายภรรยาติดถึงพ่อสามี รบเร้าให้ไปหา สามีพยายามบ่ายเบี่ยงหลายครั้ง แต่ทนรบเร้าของภรรยาไม่ไหว จึงส่งข่าวให้สองตายายทราบล่วงหน้าฝ่ายสองตายายทราบข่าวดีใจมาก บอกเพื่อนบ้าน ญาติมิตรให้ทราบจัดที่รับรอง พอใกล้ถึงเวลากลับ สองตายายฆ่าหมู 1 ตัว เพื่อเลี้ยงรับรองครั้งถึงเวลาที่ลูกชายกลับ สองสามีภรรยานำเรือมาจอดท่าเรือกันตั้ง ส่งลูกเรือไปสืบดูว่าสองตายายมาหรือไม่ จึงชวนภรรยาขึ้นไปหา ลูกชายเห็นสองตายายยากจนก็ไม่ยอมรับว่าเป็นบิดามารดา จึงหันหลังกลับ ฝ่ายยายพยายามดึงแขนลูกไว้ ลูกชายดิ้นรนหนีไม่ได้ แม่เกิดความเสียใจมากถึงกับสาปแช่งว่า หากเป็นลูกชายของตนแล้วขออย่าให้ออกจากฝั่งไปได้ ขอให้มันอันเป็นไปต่าง ๆ นานา แต่ไม่ลืมหมูย่างไปวางไว้ที่เรือสำเภา

ขณะที่ชุมชนวันวายอยู่นั้น เกิดพายุใหญ่พัดมา ทำให้เรือสำเภาแตก สิ่งของกระจัดกระจายลอยไปในทะเล ในที่สุดมีผู้เฒ่าเล่าว่า เรือสำเภากลายเป็นเกาะเกดรา สายสมอเป็นหินสายสมอ ตะบัน (ผ้าโพกหัวมุสลิม) เป็นภูเขาบัน หมูย่างเป็นเกาะสุกร เครื่องทองสินค้ำในเรือ เป็นภูเขาป้อย ภูเขาแล่ง ภูเขาทะนาน เมื่อ 70 ปีที่ผ่านมาภิกษุรูปหนึ่งมาจากพัทลุง มาปักกลดและสร้างสำนักสงฆ์ขึ้นและสร้างรูปปั้นไว้รูปหนึ่ง

นิทานเรื่องเขาทะนาน ให้แนวคิดดังนี้

เป็นคติเตือนใจชนรุ่นหลัง เรื่องความกตัญญูและความกตเวที การได้ดิบได้ดีแล้วลืมบ้านเกิดเมืองนอนการเป็นลูกเนรคุณไม่รู้จักค่าน้ำนม การที่ผู้ใหญ่สาปแช่งก็เป็นเรื่องจริงที่มา : <https://hilight.kapook.com/view/80884>

นิทานพื้นบ้านภาคใต้

เรื่อง ตำนานเขาช้าง (จ.พังงา)

เรื่องย่อ

มีพี่น้อง 2 คน พี่ชื่อยมดิงเป็นชาย น้องชื่อยมโดยเป็นหญิง ตั้งบ้านเรือนอยู่ที่ประจวบคีรีขันธ์ ต่อมานางยมโดยเสียชีวิต นายยมดิงเศร้าโศกมากจึงละทิ้งถิ่นเดิมไปตามยถากรรมจนมาถึงปลายคลองแสง ในเขตอำเภอบ้านตาขุน จังหวัดสุราษฎร์ธานี และอาศัยอยู่กับตาโจงโดงในละแวกบ้านโกรธสร ซึ่งมีอาชีพหาน้ำมันชันจากต้นยาง เนื่องจากนายยมดิงเป็นคนขยันจนตาโจงโดงพอใจมาก ถึงกับยกนางทองดิงให้แก่นายยมดิง

ครั้นอยู่มาวันหนึ่งมีโขลงช้างป่าเข้ามาทำลายไร่ข้าวและผักผลไม้ของนายยมดิง ไล่ไปแล้วก็กลับมาอีกเป็นหลายคราวจนนายยมดิงโกรธแค้น จะฆ่าช้างทั้งโขลงนั้นให้ได้ ยังมีตาจุ่ม เป็นชาวบ้านพุมเรียง อำเภอไชยา มีอาชีพค้าขายเดินทางไปต่างเมืองอยู่เสมอ ตาจุ่มมีช้างอยู่ 2 เชือก เป็นช้างพังและช้างพลายเพื่อเป็นพาหนะในการบรรทุกสินค้า คราวนั้นตาจุ่มเดินทางจากไชยาไปค้าขายถึงเขาพนมและจะต่อไปยังตะกั่วป่า ขณะตาจุ่มพักช้างอยู่นั้น โขลงช้างที่ตายมดิงไล่วิ่งผ่านมา ช้างพลายของตาจุ่มเห็นช้างพังงามเข้าก็กระซอกปอดออกหวีดติดตามนางช้างพังพานั้นไป ได้อาละวาดต่อสู้กับช้างพลายป่าจนฝูงช้างแตกกระจัดกระจายหนีไปคนละทิศละทาง จนเป็นเหตุให้ตายมดิงสำคัญผิดติดตามล่าช้างของตาจุ่ม เชือกหนึ่งด้วย

นิทานพื้นบ้านภาคใต้

เรื่อง ตำนานเขาช้าง (จ.พังงา)

เรื่องย่อ

นายยอดสังครอยล่าช้างกับหมาตัวหนึ่ง ตามมาจนถึงคลองสก ซึ่งน้ำเชี่ยวมาก ช้างพังเชือกหนึ่งกำลังท่องแก่งตกใจวิ่งหนี จนพลัดตกลงไปในคลองนั้น แรงกระแทกทำให้ ตกลุกออกมา ลูกช้างตัวนั้นกลายเป็นหินอยู่กลางคลองสก จึงเรียกว่า “หินลูกช้าง” มาจนบัดนี้นายยอดยังคงติดตามรอยช้างต่อไป โดยลากหอกตามไปเรื่อย ๆ ทางที่ลากหอกไปนั้น ทำให้ดินและหินแยกเป็นทางน้ำอยู่ในเขตอำเภอพนม จังหวัดสุราษฎร์ธานี เรียกหมู่บ้านแถบนั้นว่า “บางลากหอก” หรือบางตาม จนมาถึงทุกวันนี้ นายยอดติดตามช้างไปจนถึงช่องเขาในป่าลึก ในตำบลคลองสก ณ ที่นั้นมีม้าตัวหนึ่งเหลียวมาดูนายยอด เขาช่องนั้น จึงได้ชื่อว่า “ช่องม้าเหลียว” ครั้นไล่ต่อไปจนเกือบจะทันนายยอดได้เอาดินปืนใส่กระบอกปืนจ้องยิง แต่กระสุนพลัดไปจึงเรียกสถานที่ที่กระสุนตก ซึ่งอยู่ใกล้ ๆ บ้านบางหมาว่า “ช่องลูกปลาย” และด้วยความโกรธที่ยิงช้างไม่ถูกนายยอดจึงโยนปืนทิ้ง ปืนไปตกบนภูเขาตรงหน้าวัดสองพี่น้อง ตำบลคลองสก จึงเรียกภูเขานั้นว่า “เขาโยน”

นายยอดเหนื่อยมาก จึงปล่อยให้หมาที่ตามมาด้วยไล่ช้างไปก่อน หมาไล่ไปพบแล่น (ตัวเงินตัวทอง) แล่นวิ่งหนีลงรู ซึ่งอยู่บนเขาตรงหน้าถ้ำวราธรรม แต่แล่นถูกหมาตะครุบได้ตรงส่วนหาง หางแล่นจึงหลุดคารุนั้นอยู่ จึงเรียกสถานที่นั้นว่า “แล่นคารู” ครั้นแล่นหลุดไปได้หมาได้แต่หางดู จึงเรียกที่บริเวณนั้นว่า “ย่านหมาหาง” ฝ่ายนายยอดได้ใช้พร้าขว้างแล่นพลัดไปถูกภูเขา พร้าหัก จึงเรียกสถานที่นั้นว่า “เขาพร้าหัก” ครั้นไล่ต่อไปอีกเกิดฝนตกหนักจำเป็นต้องเอาดินปืนทิ้งไว้ในถ้ำ จึงเรียกถ้ำนั้นว่า “ถ้ำดินปืน” ช้างพลายของตาจุ่มถูกนายยอดตามล่าไม่ลดละต้องเตลิดหนีไปจนถึงแดนเมืองตะกั่วป่า ไปหยุดนอน ณ ป่าแห่งหนึ่งในเขตอำเภอท้ายเหมือง จังหวัดพังงา จึงได้ชื่อว่า “บ้านช้างนอน”

นิทานพื้นบ้านภาคใต้

เรื่อง ตำนานเขาช้าง (จ.พังงา)

เรื่องย่อ

พอนายยมดิงตามมาเกือบทันช้างก็หนีต่อไปจนผ่านช่องเขาซึ่งอยู่ระหว่างอำเภอท้ายเหมืองกับอำเภอตะกั่วทุ่ง ตายมดิงเห็นแผ่นหินใหญ่วางอยู่จึงยืนลับหลอกกับแผ่นหินนั้น ที่นั่นจึงได้ชื่อว่า “เขาหินลับ” สืบมาจนถึงทุกวันนี้

นายยมดิงตามล่าจนเข้าเขตเมืองพังงา ก็เป็นที่ป่ารกและฝนตกหนัก จึงปีนขึ้นไปบนภูเขาลูกหนึ่ง แล้วชะโงกดูช้างเชือกนั้น ปัจจุบันบริเวณนั้นจึงเรียกว่า “ทุ่งดาโง่ก” พอนายยมดิงเห็นช้างก็รีบลงมาใช้หลอกแทงช้างนั้นทันที หลอกปากเข้าที่ขาช้างหนึ่ง ทำให้ขาช้างเป็นแผลใหญ่และพิการเดินไม่ถนัด เรียกบริเวณที่ช้างถูกแทงชื่อนั้นว่า “บ้านแผล” (อยู่ในเขตอำเภอเมืองพังงา)

ช้างยังกระเสือกกระสนหนีต่อไปจนหมดแรงก็หมอบนอนอยู่กลางแดด ปัจจุบันเรียกบริเวณนั้นว่า “บ้านตากแดด” นายยมดิงได้ใช้หลอกแทงตรงท้องของช้างเลือดไหลทะลักออกมาในที่สุดก็สามารถล้มช้างพลายของตาจุ่มได้สำเร็จช้างนั้นกลายเป็นหินเรียกว่า “เขาช้าง” ตรงส่วนที่เป็นท้องของช้าง ซึ่งมีเลือดไหลทะลักออกมานั้น กลายเป็นน้ำตก และท้องช้างกลายเป็นถ้ำใหญ่เรียกว่า “ถ้ำพุงช้าง” และด้วยความแค้นของนายยมดิงได้ฆ่าท้องช้างล้วงเอาตับไตไส้พุงออกมาต้มแกงกินเป็นอาหาร พอกินเสร็จก็ยกหม้อข้าวหม้อแกงเหวี่ยงลงในวังน้ำใกล้ ๆ นั้น ปัจจุบันเรียกบริเวณนั้นว่า “วังหม้อแกง” ซึ่งอยู่ใกล้ ๆ กับตลาดพังงา และต่อมาคำว่า “พังงา” นี้เอง ได้กลายมาเป็น “พังงา”

ฝ่ายตาจุ่มเจ้าของช้างเที่ยวตามหาช้างของตนไม่พบ ตามมาจนถึงพังงา จึงรู้ว่าช้างของตนถูกฆ่าเสียแล้วก็เสียใจจนขาดใจตายตามช้างไป แล้วร่างของตาจุ่มกลายเป็นภูเขาเรียกว่า “เขาตาจุ่ม” นั่งเฝ้าอยู่ใกล้ ๆ ขากช้าง คือ “เขาช้าง” นั่นเอง บางตำนานเล่าว่าช้างของตาจุ่ม เป็นช้างพังและมีงาเล็ก ๆ เมื่อถูกงาออกจึงเรียกว่า “พังงา”

นิทานพื้นบ้านภาคใต้

เรื่อง ตำนานเขาช้าง (จ.พังงา)

เรื่องย่อ

และบางตำนานเล่าว่า ช้างที่ถูกฆ่า่นั้นเป็นช้างของนายยอดที่เข้าไปแต่งงาน แล้วช้างหลุดไปทำลายพืชไร่ของเขา จึงถูกฆ่าตำนานที่เกี่ยวกับเขาช้างนี้ เนื่องจากมีมานานผู้เล่าจึงมักนำเอาสถานที่อื่น ๆ ในบริเวณนั้นมาเชื่อมโยงเสริมต่อ จึงพิสดารออกไปมากมาย ดังเช่น พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงอธิบายไว้ในจดหมายเหตุประพาสหัวเมืองปักษ์ใต้ ร.ศ.128 ว่า “เขาช้างที่กล่าวมาแล้วนั้นมีเรื่องเล่ามาว่า นายยอดได้ผูกช้างไว้จะไปช่วยงานแต่งลูกสาวตามองลำย แต่ช้างได้ไปเหยียบข้าวในนาของนายยอดเสียไปมาก แล้วก็หนี นายยอดไล่ช้างมาตั้งแต่ตะกั่วป่ามาทันเข้าที่นี้ แล้วฆ่าช้างนั้นตาย นายยอดก็นองช้างไปฝังไว้ที่เขาลูกหนึ่ง จึงมีชื่อว่า “เขาพังงา” อยู่เหนือเขาช้าง เล่ากันต่อไปว่าเมืองนี้เดิมเรียกว่า “เมืองพังงา” มาภายหลังจึงเพี้ยนไปเป็น พังงาแทน ส่วนช้างที่นายยอดฆ่าตายนั่น ที่ผูกอยู่บนหลังช้างได้ตกลงมาคว่ำอยู่ทางท้ายช้าง แล้วกลายเป็นเขาอยู่ต่อท้ายเขาช้างบัดนี้ ”

ที่มา : <https://anyflip.com/czmzd/cxdl/basic>

นิทานพื้นบ้านภาคใต้

เรื่อง ลูกเนรคุณ

เรื่องย่อ

มียายแก่คนหนึ่งอาศัยอยู่กับลูกชายและลูกสะใภ้ แก่มากแล้ว ทำอะไรก็ไม่ค่อยได้ ลูกสะใภ้จึงไม่ชอบเที่ยวดำน้ำแม่ยายอย่างนั้นอย่างนี้ ในตอนที่รับประทานข้าวก็จะเอาน้ำที่อยู่ในบ่อใส่น้ำแกง ทำให้น้ำแกงจืดรับประทานไม่ได้ บางครั้งแกงเผ็ดจนเกินไป แต่ตอนที่ทำให้สามีรับประทานก็จะทำอาหารดี ๆ พอถึงเวลา ลูกชายกลับมาบ้าน แม่ก็บอกลูกชายว่าสะใภ้ทำแกงรับประทานไม่ได้ บางครั้งเผ็ด บางครั้งเค็ม บางครั้งจืด ช่างฝ่ายลูกเห็นว่าแม่พูดเรื่อย ๆ ก็หาว่าแม่แก่ปากเปื่อย เพราะแกงที่เมียทำไว้ให้สามีนั้นอร่อยดี ลูกชายก็โกรธจึงชวนกันสองคนสามีภรรยา เอาแม่ห่อเสื้อไว้ว่าจะพาไปเผาในป่าช้า พอถึงป่าช้าก็ลืมไม้ขีดไฟและก็ใกล้ค่ำแล้วด้วย ฝ่ายสามีก็ใช้ภรรยาไปเอาไม้ขีดที่บ้าน ภรรยาก็ไม่กล้าไปสามีจะมาเอาเองภรรยาก็ไม่กล้าอยู่คนเดียว ก็เลยชวนกันกลับบ้าน ทั้งสองคนปล่อยให้แม่อยู่ในป่าช้า ฝ่ายแม่เมื่อลูกกลับไปบ้านแล้วก็ดลานออกจากเสื้อไปในป่าพอดิในป่านั้นก็มี โจรไปปล้นบ้านเขามา และนั่งแบ่งเงินกันอยู่ แต่ยายแก่ไม่รู้เรื่องราวโจรปล้นเงินมา พอดลานไปถึงก็พูดขึ้นว่า “ไอ้คนเนรคุณ” โจรได้ยินก็ตกใจหนีหมด ทิ้งเงินไว้มากมายยายแก่ก็เก็บเงินนั้นแล้วก็พาไปบ้าน ฝ่ายลูกเห็นแม่พาเงินมามากก็พูดว่า เราทิ้งแม่ไว้ในป่าช้า แม่ได้เงินมากมายแต่แม่ก็ไม่ให้ใช้ ฝ่ายแม่ได้ยินก็บอกว่าเงินนั้นแม่ให้ทั้งหมด แต่ให้เอาเงินนั้นไปซื้อแม่มาให้दनหนึ่งซื้อแม่ใครก็ได้ที่เขาขาย ลูกชายก็พาเงินนั้นเดินไปทั่วทุกเมืองก็หาซื้อไม่ได้ก็เลยต้องกลับบ้าน แต่พอมาถึงบ้านแม่ก็บอกให้ลองไปหาซื้อเมียดูบ้าง พอให้ไปหาซื้อเมียมาก็ปรากฏว่าซื้อได้ นี่แหละเขาว่าซื้ออื่นซื้อได้แต่ซื้อแม่ซื้อไม่ได้ ฝ่ายเมียเมื่อเห็นว่าตนเองและสามีพาแม่ไปปล่อยในป่าช้าได้เงินมากมายก็ใช้สามีพาตนเองไปเผาฝัง สามีก็เอาเสื้อม้วนพาไปในป่าช้า และก็จุดไฟเผาภรรยา ภรรยาก็ถูกไฟดลอกตาย

คุณค่า สอนให้ลูกรู้จักบุญคุณของพ่อแม่ และชี้ให้เห็นถึงผลการเนรคุณพ่อแม่

ที่มา : <https://nick5250110134.blogspot.com/p/blog-page.html>

นิทานพื้นบ้านภาคใต้

เรื่อง เกาะหนูเกาะแมว

เรื่องย่อ

นานมาแล้วมีพ่อค้าจีนคนหนึ่งคุมเรือสำเภามาเดินทางค้าขายแถบชายทะเลจากเมืองจีนมาถึงเมืองสงขลา เมื่อขายสินค้าจนหมดแล้วก็จะซื้อสินค้าจากสงขลาบรรทุกสำเภากลับไปขายเมืองจีน ปฏิบัติอยู่เช่นนี้เป็นเนืองนิจ วันหนึ่งเมื่อขายสินค้าหมดแล้วก็เข้าเมืองสงขลาเพื่อซื้อสินค้ากลับไปขายเมืองจีน ระหว่างที่เดินซื้อสินค้าอยู่นั้นพ่อค้าได้เห็นหมาแมวคู่หนึ่งมีรูปร่างหน้าตาน่าเอ็นดู จึงขอซื้อหมาแมวคู่นั้นเอาลงเรือไปด้วย ฝ่ายหมาแมวเมื่อลงไปอยู่ในเรือนาน ๆ ก็เกิดความเบื่อหน่าย และอยากจะกลับไปอยู่ที่บ้านสงขลา จึงปรึกษากันหาวิธีการที่จะกลับบ้าน หมาแมวได้บอกกับแมวว่าพ่อค้าเรือสำเภานั้นมีแก้ววิเศษสำหรับกันจมน้ำ หากใครได้ไว้จะว่ายน้ำไปไหนก็ไม่จมน้ำ แมวจึงคิดอุบายที่จะได้แก้ววิเศษนั้นโดยไปข่มขู่หนูให้ขโมยแก้ววิเศษของพ่อค้ามาให้ได้ โดยที่หนูขอหนีขึ้นฝั่งไปด้วย ครั้นเรือเดินทางมาถึงเมืองสงขลาอีกครั้งหนึ่ง หนูก็ลอบเข้าไปลักเอาดวงแก้วของพ่อค้ามา โดยอมเอาไว้ในปาก แล้วทั้งสามหนีลงจากเรือว่ายน้ำจะไปขึ้นที่ฝั่งหน้าเมืองสงขลา ขณะที่ว่ายน้ำมาด้วยกัน หนูซึ่งว่ายน้ำนำอยู่ข้างหน้า ก็นึกขึ้นได้ว่าดวงแก้วที่ตนเอาไว้ในปากนั้นมีค่ามหาศาล เมื่อถึงฝั่งหมาแมวก็ดงจะแย่งกันเอาไป จึงคิดจะหนีหมาแมวขึ้นฝั่งไปตามลำพัง จะได้ครอบครองดวงแก้วเป็นสมบัติของตนตลอดไป แต่แมวซึ่งว่ายน้ำตามหลังหนูมาก็คิดอย่างเดียวกันกับที่หนูคิด ก็ว่ายน้ำตรงรี่เข้าไปหาหนู ฝ่ายหนูเห็นแมวตรงเข้ามา ก็ตกใจนึกว่าแมวเข้ามาจะตะปบจึงว่ายน้ำหนีสุดแรง และไม่ทันระวังตัวดวงแก้ววิเศษที่อมไว้ในปากก็ตกลงจมหายไปในน้ำ เมื่อดวงแก้วจมน้ำไปแล้วทั้งหนูและแมวต่างก็หมดแรงไม่อาจจะว่ายน้ำต่อไปได้ สัตว์ทั้งสองจึงจมน้ำตายกลายเป็นเกาะหนู เกาะแมว อยู่ที่อ่าวหน้าเมืองสงขลา ส่วนหมาแมวก็ตะเกียกตะกายว่ายน้ำไปจนถึงฝั่ง ด้วยความเหน็ดเหนื่อยมาถึงชายหาดตายกลายเป็นหินเรียกว่า เขาตังกวน อยู่ริมอ่าวสงขลา ส่วนดวงแก้ววิเศษที่หล่นจากปากของหนู ก็แตกแหลกละเอียดเป็นหาดทรายเรียกกันว่า หาดทรายแก้ว อยู่ทางด้านเหนือของแหลมสนยื่นออกไปในอ่าวสงขลา จังหวัดสงขลา

ที่มี : <https://folktales.sac.or.th/folktale-details.php?id=202>

นิทานพื้นบ้านภาคใต้

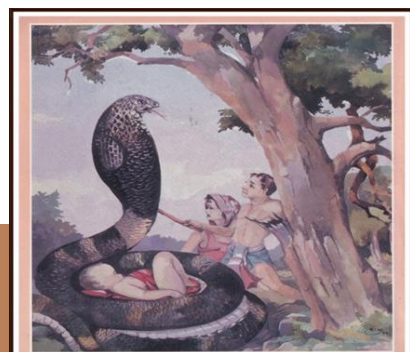
เรื่อง "ขุนพังพะการ"

...ตำนานวีรบุรุษผู้กอบกู้เมืองนครศรีธรรมราช

เรื่องย่อ

ตำนาน “พังพะการ” นั้นมีปรากฏอยู่ในเรื่องราวที่มีผู้เล่าถึงตำนานเมืองนครศรีธรรมราชว่า เมื่อราวแปดร้อยปีก่อนในนครตามพรลิงค์ ได้บังเกิดขุนพลผู้เก่งกล้าสามารถยิ่งคนหนึ่ง มีชื่อว่า พังพะการ ถือกำเนิดในตระกูลชาวนา ตั้งบ้านเรือนอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ขององค์พระบรมธาตุ ขณะยังเป็นทารก พ่อแม่ได้ออกทำนาโดยผูกเปลไว้โคนต้นไม้ ขณะทำนาอยู่ไม่ไกลได้มีจุงอาจตัวใหญ่กำลังขดตัวพันรอบเปล อารามตกใจจึงได้ร้องตะโกนเสียงดังขับไล่ จุงอาจใหญ่จึงได้เลื้อยหนีหายไป พ่อแม่จึงได้รับวิ่งมาดูปรากฏว่าทารกน้อยยังดงนอนหลับอยู่ แต่ที่น่าอัศจรรย์ใจนั้น ปรากฏว่าที่ข้างตัวทารกได้มีลูกแก้วแวววาวอยู่หนึ่งลูก จึงเชื่อว่าจุงอาจตัวนั้นแท้ที่จริงเป็นจูเทวดาดาบแก้วมาให้ เมื่อพังพะการได้เติบโตเจริญวัยด้วย มีสติปัญญาที่เหนือเด็กทั่วไปสนใจใฝ่ศึกษาวิชาดาकाอาคมแสดงอิทธิฤทธิ์ให้เห็นเป็นประจักษ์อยู่บ่อยๆ เช่น ในสมัยยังเป็นเด็กชอบเล่นเป็นนายทหาร รบทัพจับศึกกันตามทุ่งนา มักตั้งตัวเป็นนายทัพ ครั้งหนึ่งเล่นปิดล้อมจับข้าศึกกันกำหนดว่าถ้าพวกข้าศึกตีหักแหกออกไปด้านใด ผู้รับผิดชอบด้านนั้นมีโทษถึงประหาร ต่อมาข้าศึกหลบหนีออกไปทางด้านเด็กคนหนึ่ง พังพะการจึงเอาดาบไม้ปาเซ ตัดศีรษะเพื่อนเด็กตามโทษทัณฑ์ ปรากฏเหตุอัศจรรย์ขึ้นด้วยเหตุว่า เด็กคนนั้นคอขาดกระเด็นเหมือนถูกฟันด้วยดาบจริง พ่อแม่เด็กจึงนำความขึ้นฟ้องร้องต่อพระเจ้าศรีธรรมไตรราช พระองค์ทรงได้สวนไต่ทราบถึงเหตุน่าพิศวงนั้น จึงพระราชทานทรัพย์เป็นค่าทำขวัญแก่พ่อแม่เด็ก และรับเอาพังพะการไปเป็นราชบุตรบุญธรรม ให้การศึกษาเล่าเรียนวิชาทหารจนเชี่ยวชาญ ภายหลังพังพะการได้รวบรวมไพร่พลรบพุ่งขับไล่กองทัพชาวแตกพ่ายไป กอบกู้อิสรภาพให้แก่เมืองนครศรีธรรมราชกลับคืนมาได้ (ดาบไม้ปาเซ เป็นไม้เนื้อนิ่ม มักนำมาเหลาทำเป็นดาบมีดเพื่อใช้เล่นหรือใช้เพื่อการแสดง เช่น พวกลิเก มโนราห์ - ผู้เขียน)

ที่มา : <https://www.gotonakhon.com/?p=18837>

นิทานพื้นบ้านภาคใต้

เรื่อง หนูกัดเหล็ก

เรื่องย่อ

ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีเศรษฐีคนหนึ่งมีลูกชายเป็นคนไม่รักดีได้แต่ใช้จ่ายทรัพย์สินที่เอากิน เล่น เลี้ยง เพื่อนฝูง ไม่นึกทำมาหากิน พ่อแม่จะว่ากล่าวตักเตือนอย่างไร ก็ไม่เชื่อฟังในที่สุดเศรษฐีก็ตรอมใจตาย แต่ก่อนตายได้อาเงินกับทองใส่ตุ่มอย่างละตุ่มฝังไว้ และด้วยความดีที่ได้กระทำมาส่งผลให้เศรษฐีไปเกิดเป็นเทวดา ฝ่ายลูกเศรษฐี เมื่อพ่อแม่ตายแล้วก็ยิ่งติงใจและได้ใช้เงินเลี้ยงเพื่อนเที่ยวเตร่เสเพล อยู่ไม่นานเงินก็หมดเพื่อนฝูงที่เคยล้อมหน้าล้อมหลังก็หายหน้าไปทีละคน อยู่มาวันหนึ่งเพื่อนชวนไปกินเลี้ยงกันตามเคย โดยสั่งลูกเศรษฐีตักยกว่าถ้าคิดจะไปกินเลี้ยงก็ให้เอาไก่ไปร่วมในการกินเลี้ยงด้วยหนึ่งตัว ลูกเศรษฐีอยากกินเลี้ยงมากถึงแม้จะไม่มีเงินแล้วยังชวนขวายหาไก่ได้ตัวหนึ่ง จากนั้นจึงจัดการลวกน้ำร้อนก่อนชนแล้วผูกท่อใบตองเตรียมที่จะไปร่วมงานกินเลี้ยง ครั้นเดินมาตามทางเพราะความเหนื่อยจึงแวะพักใต้ต้นไม้ข้างทางแล้วมอยหลับไป บังเอิญมีอีกาตัวหนึ่งเกาะอยู่บนต้นไม้ได้กลืนไก่โซมมาจากใบตอง จึงบินโฉบลงมาคาบท่อใบตองไป ทำให้เขาต้องไปงานกินเลี้ยงด้วยมือเปล่า ๆ พอถึงบ้านเพื่อนที่นัดกินเลี้ยงก็เล่าให้เพื่อนฟังแต่ก็ไม่มีใครเชื่อในคำพูดของเขาเลย ต่างคิดว่าเขาคงไม่มีปัญญาหาไก่มาจึงถูเรื่องแก้แค้น แคมยังพูดจาเยาะเย้ยถากถางว่า “ไม่มีปัญญาหาไก่มา แล้วยังไปโทษอีกาอีก” ลูกเศรษฐีทั้งเจ็บทั้งอายตัดสินใจไม่ร่วมวงกินเลี้ยงด้วยรีบเดินทางกลับบ้าน เมื่อถึงบ้านแล้วยังน้อยใจไม่หายนึกถึงความหลังที่ตนเคยมั่งมีเงินทอง มีผู้คนล้อมหน้าล้อมหลัง ทำให้เสียใจกินไม่ได้นอนไม่หลับจนร่างกายก็ผ่ายผอมลง ฝ่ายเทวดาพ่อแม่เห็นอาการของลูกก็อดสงสารเสียไม่ได้ จึงมาเข้าฝันลูกว่านั่นแหละลูกเอ๋ย

นิทานพื้นบ้านภาคใต้

เรื่อง หนูกัดเหล็ก

เรื่องย่อ

เมื่อพ่อแม่ยังอยู่ก็ได้สอนเจ้านักหนาเรื่องการใช้จ่ายเงินทอง เมื่อยามลำบากยากจนใครเขาจะมานับถือ พุดจริงก็เป็นหลอกไปได้ ขอให้เจ้ารู้สึกตัวและทำตัวเสียใหม่ พ่อแม่จะช่วยเจ้าจากความมึนนั้นเองลูกเศรษฐีก็คิดได้จึงสัญญากับพ่อแม่ว่า “ต่อไปจะเลิกความประพฤติดิมจะตั้งใจทำมาหากิน เลี้ยงตัวให้มีเงินพอที่จะไม่ให้ใครมาดูถูกได้อีกต่อไป” เมื่อเทวดาพ่อแม่ได้รับคำสัญญาจากลูกเช่นนั้นก็พอใจยิ่งนัก เมื่อลูกสัญญาว่าจะกลับตัวเป็นคนดีจึงได้บอกที่ซ่อนตุ้มเงินและตุ้มทองไว้ในความฝัน พอตื่นขึ้นมาลูกเศรษฐีก็รีบไปซุกหาตุ้มเงินตุ้มทองก็พบจริงตามฝัน จึงนำเงินในตุ้มมาทำทุนตั้งหน้าตั้งตาทำมาหากิน จนไม่นานก็กลับฟื้นตัวพอมีฐานะขึ้นอีก เพื่อนที่เคยหนีหายก็เริ่มกลับมาคบหาเพิ่มขึ้นทุกวัน ลูกเศรษฐียังจำวันที่เพื่อนฝูงเยาะเย้ยได้ไม่ลืม วันหนึ่งลูกเศรษฐีเห็นได้โอกาสจึงชวนเพื่อนมากินเลี้ยงกันอย่างครึกครื้นเฮฮาอยู่นั้น ลูกเศรษฐีได้นำมิดเหียน ๆ เล่มหนึ่งมาให้เพื่อนดูพลางพูดขึ้นว่า “อัครธรรยจริง ๆ มิดเล่มนี้เพิ่งซื้อมาใหม่ ๆ แท้ ๆ กิ่งไ้ดินเดียวหนูกัดเสียจนเหียนหมดเหลือเท่านี้เอง” เพื่อนฝูงทั้งหลายเมื่อได้ยินก็รับคำเชื่อตามคำพูด บางคนก็ประสมโรงพูดว่า .. จริงเหมือนเพื่อนว่าหนุมันร้ายนัก มิดของเราก็เคยโดนเหมือนกัน เหียนเหมือนอย่างนี้ไม่มีผิด... เพื่อนคนอื่นก็พูดว่า “ใช่ ๆ” คนละคำสองคำ ลูกเศรษฐีเมื่อได้ยินดังนั้นก็คิดได้ว่ายามเมื่อเรายากจนคนดูถูก ถ้อยคำที่พูดไม่มีน้ำหนัก ถึงพูดความจริงก็ยังไม่มีคนเชื่อ แต่เมื่อยามมั่งมีเงินทองจะพูดอย่างไรจริงหรือเท็จไม่สำคัญคนย่อมยอมรับเชื่อถือ

นิทานพื้นบ้านเรื่องหนูกัดเหล็กเรื่องนี้เป็นนิทานสอนใจ นิทานเตือนใจ แฝงคติข้อคิดดี ๆ เกี่ยวกับการใช้ชีวิตและการคบเพื่อน

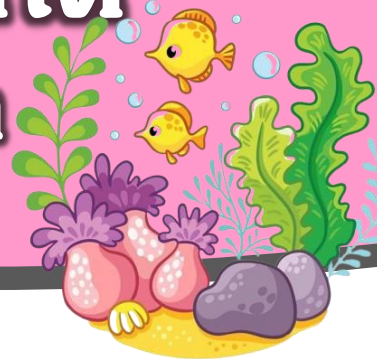
ที่มา : <https://clib.psu.ac.th/southerninfo/content/3/1184d6e4>

นิทานพื้นบ้านภาคใต้

เรื่อง ปลาแก้มช้ำ

เรื่องย่อ

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีครอบครัวอยู่ครอบครัวหนึ่ง มีอยู่ด้วยกัน 4 ชีวิต ได้แก่ ตา ยาย หมา และแมว ยายนั้นมีแหวนอยู่วงหนึ่งงามมาก หมาเมื่อได้เห็นแหวนของยายแล้วก็นึกชอบ อยู่ในใจของมันยิ่งนัก ต่อมาไม่นาน หมาก็ได้ลักแหวนของยายไปเสีย ตายายจึงใช้ให้แมวตามไปเอาแหวนคืนมาจากหมาให้ได้ แมวก็ได้ตามไปทันหมาที่สะพานแห่งหนึ่งซึ่งหมากำลังข้ามอยู่บนสะพานนั้นพอดี แมวจึงได้ร้องถามหมาขึ้นว่าได้ลักแหวนของยายมาบ้างไหม หมาจึงอ้าปากจะพูดโต้ตอบกับแมวเลยทำให้แหวนที่มันคาบอยู่นั้นหล่นลงไปในคลองเสีย และก็บังเอิญในคลองนั้นได้มีฝูงปลาฝูงหนึ่งอาศัยอยู่แหวนวงนั้นจึงได้ถูกปลาตัวหนึ่งคาบเอาไป

เมื่อแหวนได้ตกลงไปในคลองเสียเช่นนั้นแล้ว หมากับแมวก็ได้หันหน้าเข้าหากันเพื่อปรึกษาหารือที่จะงมแหวนจากคลองนั้นให้ได้ โดยหมาได้รู้สึกนึกผิดที่ได้ลักเอาของมีค่าของผู้มีพระคุณของมันมา มันจึงได้บอกกับแมวว่า มันจะต้องเอาแหวนนั้นไปคืนยายให้ได้ มิฉะนั้นแล้วมันก็จะไม่กลับไปบ้านของตายายอีกเป็นอันขาด หมาจึงได้ลงไปดำว่ายอยู่ในคลองเพื่อหาแหวนแต่ก็ไม่พบแต่อย่างใด มันจึงคิดที่จะวิดน้ำในคลองนั้นให้แห้งเสียเลย หมาจึงได้ลงไปในคลองนั้นแล้วก็ขึ้นมาสะบัดน้ำ ออกจากตัวมันได้ทำอยู่เช่นนั้นทั้งวันทั้งคืน

ฝ่ายปลาที่อาศัยอยู่ในคลองนั้นต่างก็ตกใจกลัวว่าน้ำจะแห้งแล้วพวกตนก็จะพากันตายหมด หัวหน้าฝูงปลาจึงได้มาพูดขอร้องกับหมาทันทีโดยให้หมายุติการวิดคลองเสีย แล้วตนก็อาสาเอาแหวนมาคืนให้ หัวหน้าฝูงปลาจึงได้พาบริวารออกค้นหาปลาตัวที่คาบแหวนนั้นไปจนพบ แล้วก็ได้ออแหวนคืนให้หมาแต่โดยดี แต่ปลาตัวนั้นก็ ไม่ยอมคืนให้ ปลาทั้งฝูงโกรธปลาตัวนั้น จึงพากันเข้าตบตีแย่งเอาแหวนวงนั้นมา และได้นำไปให้หมาได้ในที่สุด

ในการแย่งเอาแหวนจากปลาด้วยกันครั้งนั้น ปลาตัวที่มีแหวนอยู่ในครอบครองก็ได้ถูกเพื่อน ๆ ปลาตบตีเอาจนแก้มทั้งสองข้างช้ำช้ำช้ำช้ำ ปลาตัวนั้นจึงได้แก้มช้ำมาตั้งแต่บัดนั้นและมันก็ได้มีเผ่าพันธุ์ต่อมา ปลาทุกตัวที่สืบเชื้อสายมาจากปลาตัวนี้ก็ล้วนแต่มีลักษณะคล้ายกับแก้มช้ำเหมือนกันหมด จึงได้เรียกชื่อปลาชนิดนี้ตามลักษณะของมันว่า “ปลาแก้มช้ำ” มาจนทุกวันนี้

ที่มา : https://stbuu.blogspot.com/2018/01/blog-post_14.html

